

Vorige week Zondag hoorden we hoe Jezus Zijn leerlingen, de twaalf, erop uitzond, twee aan twee, om de komst van Gods koninkrijk bekend te maken en de genezende kracht ervan te tonen. Toen Jezus de twaalf uitkoos, zei de evangelist ervan : Hij riep hen om met Hem te zijn en door Hem uitgezonden te worden. De eerste tijd zouden ze met Hem meetrekken, in Zijn gezelschap verkeren en Hem meemaken, om met Hem vertrouwd te raken, om te gaan verstaan wat Hem bewoog en getuige te zijn van Zijn optreden.

Na een eerste tijd zouden ze aan Jezus zending deel krijgen, dat wil zeggen, een tijd met Hem meetrekken, in Zijn gezelschap verkeren, Hem meemaken, om met Hem vertrouwd te raken, te gaan verstaan wat Hem bewoog en getuige te zijn van Zijn zending en optreden.

Daarna zouden ze aan Zijn zending deel krijgen, wat wil zeggen, net als Hij aan de mensen de boodschap brengen van Gods nieuwe, daadwerkelijke aanwezigheid onder de mensen en hen getuige te maken van de heilzame kracht ervan. Met eigen ogen zouden ze het zien gebeuren, wat het zeggen wil dat het Rijk Gods werkelijkheid wordt.

Vandaag hoorden we hoe de leerlingen die zending hebben volbracht om dan bij Jezus terug te keren. Honderd uit vertellen ze van wat ze hebben meegemaakt en hoe ze hebben geprobeerd het nieuwe dat Jezus brengt, in hun eigen woorden tot uitdrukking te brengen.

Jezus ziet direct dat ze moe zijn. Alles wat wij mensen voor de eerste keer doen, vraagt een extra inspanning. Iets dat nieuw is beleven wij doorgaans intens. Het is nog nieuw allemaal, onwennig. Er komen allerlei vragen op : hoe zal het gaan, zullen de mensen naar ons luisteren ? Telkens kwam het besef boven dat ze eigenlijk nog geen ondervinding hadden. Het was heel spannend allemaal.

Jezus wil hun wat rust gunnen. Maar dat is vlugger gezegd dan gedaan. Het is en blijft een drukte van jewelste om Hem heen. Met heel hun gezin komen de mensen naar Hem toe. Al die speelse kinderen laten zich natuurlijk horen. Ze horen er ook bij. Voor vermoeide mensen is het wel een beetje veel.

Wat zoeken die van heinde en ver toestromende mensen bij Jezus ? Ze komen niet om Hem te vertellen hoe goed het hun gaat, hoe goed ze het als mens doen. Nee, ze komen met hun verdriet om wat er niet helemaal goed gaat.. Ze komen met hun zorgen om wat zorgelijk is. . Ze komen met hun leed op het vlak van hun gezondheid of vanwege stroeve verhoudingen. Ze verwachten van Jezus een oplossing. Ze verwachten van Hem genezing, goede raad, nieuwe inspiratie. .

Jezus ziet het allemaal aan en komt tot de conclusie dat het goed zou zijn een rustpauze in te lassen. Daar zijn met name de leerlingen wel dringend aan toe. Hij stelt hun dan voor er even tussenuit te breken, om hun en zichzelf even rust te gunnen. Zo gezegd, zo gedaan. Ze zoeken naar de nodige proviand. Van overal vandaan wordt iets aangereikt. Het duurt even voordat het wel genoeg lijkt, genoeg voor de eerste tijd. De leerlingen zien er naar uit, niet langer omgeven te zijn door die alsmat aanhoudende stroom van gaande en komende mensen, Even wat rust. Ze zijn er aan toe.

Maar de mensen laten niet af. Ze hebben door waar de boot van Jezus met Zijn leerlingen naar toe gaat. Ze haasten zich naar die plaats en ze zijn er nog eerder dan Jezus en Zijn leerlingen. Ze zijn blij Hem te zien met de leerlingen..

Van Zijn kant ontroert het Jezus al die mensen te zien, zo hongerig, zo verlangend Zijn woord te horen, zo vol vertrouwen op de genezende kracht die van Hem uitgaat, het ontroert Jezus. Het grijpt Hem

aan in het diepst van Zijn ziel, tot in het diepst van Zijn ingewanden staat er letterlijk. Hij is diep ontroerd, tot in het diepst van Zijn wezen. Hij voelt mee met de mensen.

Markus zegt dat Hij de aandringende mensen ziet als schapen zonder herder. Die uitdrukking, schapen zonder herder, komt op nog vier plaatsen voor in de schrift. Ze geeft weer dat wij mensen machteloos aan onszelf zijn overgeleverd en geen mogelijkheden hebben ons uit een precare situatie te redden.

Wanneer wordt gezegd dat Hij medelijden voelt met die hunkerende mensen, is dat een zwakke weergave van het woord dat de evangelist gebruikt. Zijn ingewanden krompen ineen staat er letterlijk. Zijn hart is diep ontroerd en de gevoelige plek in Zijn lijf voelt mee met de nood van de mensen.

In ons land kennen wij schapen alleen nog als grazend op keurig met gaas afgezette of door sloten omringde weilanden. Volop gras vinden ze daar, en als het is opgegeten, brengt de herder ze naar een ander stuk land verder op waar nog genoeg te eten is. Hij kan ze daar rustig een tijd alleen laten. De dieren eten op hun gemak verder.

Elders op de wereld, in veel afrikaanse landen bij voorbeeld,- lang geleden was het ook in onze contreien zo,- worden schapen geweid in het vrije veld. Bij de kudde is dan altijd een herder. Soms zijn er meer, meestal met honden, om de schapen bijeen te houden en te beschermen. Met zo'n situatie was Jezus vertrouwd.

Schapen, het zijn weerloze dieren. Ieder roofdier is hun te sterk. Zonder herder zijn ze een gemakkelijke prooi voor wolven, wilde honden en andere wilde dieren. Die rovers jagen de schapen uiteen en slaan dan trefzeker hun slag.

Het is dat onbeschermd dat Jezus op het oog heeft. Maar er is ook nog iets anders. Schapen hebben het typische trekje bij het weiden in het vrije veld, dat ze er zonder herder er niet toe komen om wanneer het gras is afgegrazen, op zoek te gaan naar een begroeid stuk gras elders, enkele kilometers verder bij voorbeeld. Ze blijven maar ronddraaien op het kaal gegeten stuk, waar ze verkwijnen.

Zo blijven ook wij mensen maar hangen in situaties die niet langer uitzicht geven. We missen de moed, de ondernemingszin, het vertrouwen dat er wel degelijk stappen mogelijk zijn naar graziger weiden. We komen er niet toe om onvruchtbaar gebleken omstandigheden achter ons te laten.

Zusters en broeders, heel het evangelie laat zien dat Jezus het hart van de goede herder in zich droeg. Het welzijn van de schapen, van ons ging Hem ter harte. Hij heeft zelfs Zijn leven ingezet, opdat wij die de Zijnen zijn, die door de Vader aan Hem zijn toevertrouwd, leven zouden vinden, en wel in overvloed.

Daarom is het goed naar Hem toe te gaan, steeds weer, en liefst ook bij gelegenheid voor langere tijd. Hij wijst ons de weg ten leven. Zelf gaat Hij die weg voor ons uit. Het loont altijd alle moeite ons met Hem vertrouwd te maken. We gaan dan beseffen dat er ook voor ons een mogelijkheid bestaat, een door God gegeven mogelijkheid om in vertrouwen en hoop te leven. Tot lof van Gods genade. Danken wij Hem daarvoor.